

opusdei.org

Alguna cosa gran i que sigui amor (XI): Fruits de la fidelitat

La certesa de saber-se sempre amb Déu és una font viva d'esperança, de la qual brollen sense parar noves fonts d'alegria i de pau que fecunden la nostra vida i la dels que ens envolten.

26/09/2019

El llibre dels Salms arrenca amb un cant a la fecunditat de qui procura ser fidel a Déu i a la seva llei, i no es

deixa portar per l'ambient que promouen els impius: «Serà com un arbre que arrela vora l'aigua: dóna fruit quan n'és el temps i mai no es marceix el seu fullatge; duu a bon terme tot el que emprèn» (cf. *Sal* 1, 1-3). En realitat, es tracta d'un ensenyament constant en l'Escriptura: «L'home lleial serà beneït en abundància» (*Pr* 28, 20); «qui sembra dretura té paga segura» (*Pr* 11, 18). Totes les obres de Déu són fecundes, tal com ho són les vides dels qui responen a la seva crida. El Senyor ho va recordar als apòstols en l'últim sopar: «Sóc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre» (*Jn* 15, 16). L'únic que ens demana és que romanguem units a Ell com els sarments a la vinya, ja que «aquell qui està en mi i jo en ell, dóna molt de fruit» (*Jn* 15, 5).

Al llarg dels segles, els sants han experimentat igualment la generositat de Déu. Santa Teresa, per exemple, escrivia: «Sa Majestat no sol pagar malament la posada si li ofereixen un bon allotjament»^[1]. Als qui li són fidels els ha promès que els rebrà en el seu Regne amb paraules plenes d'afecte: «Molt bé, servent bo i fidel! Has estat fidel en poca cosa; jo t'encomanaré molt més. Entra al goig del teu Senyor» (*Mt 25, 23*).

Tanmateix, Déu no espera al Cel per premiar els seus fills, sinó que ja en aquesta vida els va introduint en aquesta alegria divina amb moltes benediccions, amb fruits de santedat i virtuts, traient el millor de cada persona i dels seus talents; ajudant-nos a no aturar-nos gaire en la nostra fragilitat i a confiar cada vegada més en el poder de Déu. A més, a través dels seus fills el Senyor també beneeix els qui els envolten. Déu gaudeix fent aquestes coses: «La glòria del meu Pare és que doneu

molt de fruit i sigueu deixebles meus» (Jn 15, 8).

En aquests article repassarem alguns fruits que produeix la nostra fidelitat, tant en la nostra vida com en la dels altres. Tant de bo aquests fruits, i molts d'altres que només Déu coneix, ens estimulin a no interrompre mai l'acció de gràcies a Déu per les seves atencions i la seva proximitat. Així també aprendrem cada dia a gaudir més d'aquest amor.

Un cel dins nostre

Només unes quantes setmanes abans de marxar cap al Cel, sant Josepmaria deia a un grup de fills seus: «El Senyor ha volgut dipositar en nosaltres un tresor riquíssim. [...] Déu, Senyor Nostre, habita en nosaltres amb tota la seva grandesa. En els nostres cors habitualment hi ha un Cel».[2] El Senyor ho havia promès als apòstols: «Qui m'estima, guardarà la meva paraula; el meu

Pare l'estimarà i vindrem a fer estada en ell» (Jn 14, 23). Aquest és el principal do que Déu ens ofereix: la seva amistat i la seva presència en nosaltres.

Cada dia en l'oració podem contemplar amb ulls nous aquesta veritat de la presència divina en nosaltres, i cuidar-la en la nostra memòria. Plens de sorpresa i d'agraïment, llavors intentarem correspondre com bons fills l'afecte immens que Déu ens té. Perquè el Senyor «no baixa del cel un dia i un altre dia per quedar-se en un copó d'aurat, sinó per trobar un altre cel que li és infinitament més estimat que el primer: el cel de la nostra ànima, creada a la seva imatge i temple viu de l'adorable Trinitat».[3] Només amb aquest regal diví ens podem sentir infinitament pagats; i també segurs de l'alegria que donem a Déu amb la nostra fidelitat.

Quan ve el cansament físic o moral, quan creixen els embats i les dificultats, és moment de recordar de nou que, «si Déu habita en la nostra ànima, tota la resta, per important que sembli, és accidental, transitòria; en canvi, nosaltres, en Déu, som la permanència».[4] La certesa que Déu està amb mi, en mi; i que joestic en ell (cfr. *Jn* 6, 56) és font d'una seguretat interior i una esperança que no és possible explicar humanament. Aquesta convicció ens va fent cada vegada més senzills — com nens— i ens dona una visió àmplia i confiada, un interior destensat i alegre. Llavors, del fons de l'ànima brollen l'alegria i la pau, com fruits naturals de la fidelitat i de l'entrega. Aquests fruits són tan importants i tenen tanta força evangelitzadora que sant Josep maria els demanava diàriament al Senyor en la santa Missa, per a ell i per a totes les seves filles i fills.[5]

Tenim un Cel dins nostre per portarlo a tot arreu: a casa nostra, al nostre lloc de feina, al nostre descans, a les nostres reunions amb els amics... «En els nostres dies, en els quals freqüentment es percep una absència de pau en la vida social, en la feina, en la vida familiar... és cada vegada més necessari que els cristians siguem, amb expressió de sant Josep maria, “sembradors de pau i d’alegria”».[6] Sabem per experiència que aquesta pau i aquesta alegria no són nostres. Per això procurem conrear la presència de Déu en els nostres cors, perquè sigui Ell qui ens ompli i qui comuniqui els seus dons als qui ens envolten. I l’eficàcia d’aquesta sembra tan senzilla és segura, tot i que el seu abast és imprevisible: «La pau del món, potser, depèn més de les nostres disposicions personals, ordinàries i perseverants, per somriure, perdonar i treure’ns importància, que de les grans

negociacions entre els Estats, per molt importants que siguin».[7]

Cor ferm i misericordiós

Quan deixem que la presència de Déu arrelhi i fructifiqui en nosaltres — en certa manera, això és la fidelitat —, adquirim progressivament una «fermesa interior» des de la qual es fa possible ser pacients i mansos davant les contrarietats, els imprevistos, les situacions molestes, els nostres propis límits i els de tota la resta de coses. Deia sant Joan Maria Vianney que «les nostres faltes són grans de sorra al costat de la gran muntanya de la misericòrdia de Déu».[8] Aquesta convicció permet reaccionar cada vegada més com Déu reacciona davant les mateixes persones i circumstàncies, amb mansuetud i misericòrdia, sense inquietar-nos quan no responen a les nostres previsions i gustos immediats. Descubrim, en definitiva,

que tots els esdeveniments són d'alguna manera «vehicles de la voluntat divina i han de ser rebuts amb respecte i amor, amb alegria i pau».[9] D'aquesta manera, a poc a poc, adquirim més facilitat per resar, disculpar i perdonar, tal com fa el Senyor, i recuperem la pau aviat, si la perdem.

A vegades ens pot semblar pusil·làtime aquesta disposició a conrear la mansuetud i la misericòrdia al nostre cor davant les misèries alienes que ens semblen denunciabls o davant la malícia d'alguns que pretenen fer mal. Recordem, tanmateix, com Jesús reprèn els deixebles quan suggereixen enviar un càstig del cel sobre els samaritans que no el reben (cfr. *Lc 9, 55*). «El programa del cristià —el programa del bon Samarità, el programa de Jesús— és un “cor que veu”. Aquest cor veu on es necessita amor i actua en

conseqüència».[10] La nostra misericòrdia pacient, que no s'irrita ni es queixa davant la contrarietat, es converteix, així, en el bàlsam amb el qual Déu guareix els contrits de cor, i embeni les seves ferides (cfr. *Sal* 147, 3) i els fa més fàcil i suportable el camí de la conversió.

Una eficàcia que no ens podem imaginar

Conrear i donar a conèixer la imatge pròpia i el perfil personal davant dels altres s'ha convertit avui en un requisit de vegades indispensable per ser presents i tenir *impacte* en els diversos àmbits de les xarxes socials i laborals. Tanmateix, si perdem de vista que vivim en Déu, que Ell «està contínuament al nostre costat»[11], aquest interès pot derivar en una obsessió més o menys subtil per sentir-se acceptats, reconeguts, *seguits* i, fins i tot, admirats. Llavors se sent una necessitat constant de

verificar el valor i la transcendència que té tot el que fem o diem.

Aquest afany per ser reconeguts i per *tocar* la nostra vàlua en realitat respon, encara que sigui d'una manera tosca, a una veritat profunda. I és que, de fet, valem molt; tant, que Déu ha volgut donar la seva vida per cadascun de nosaltres. Tot i això, passa que molt fàcilment ens posem a *exigir*, fins i tot de maneres molt subtils, l'amor i el reconeixement que només podem *acollir*. Potser per això el Senyor va voler assenyalar en el Sermó de la Muntanya: «Mireu de no fer el que Déu vol només perquè la gent us vegi, ja que així no tindríeu cap recompensa del vostre Pare del cel» (*Mt 6, 1*). I encara més radicalment: «Mira que la mà esquerra no sàpiga què fa la dreta» (*Mt 6, 3*).

Aquest risc d'exigir l'Amor en lloc d'acollir-lo anirà perdent força en

nosaltres, si actuem amb el convenciment que Déu contempla la nostra vida amb un afecte detallat — perquè l'afecte està en els detalls. «Si vols tenir espectadors de les coses que fas, aquí els tens: els àngels, els arcàngels i fins i tot el Déu mateix de l'Univers».[12] Llavors en l'ànima s'experimenta l'autoestima de qui sempre se sap acompanyat i no necessita, d'aquesta manera, estímuls especials externs per confiar en l'eficàcia de la seva oració i de la seva vida; i això tant si són conegudes de molts, com si passen desapercebudes per a la immensa majoria. En tindrem prou tenint present la mirada de Déu i sentir adreçades a cadascun de nosaltres les paraules de Jesús: «i el teu Pare, que veu el que és amagat, t'ho recompensarà» (Mt 6, 4).

Podem aprendre molt, en aquest sentit, dels anys amagats de Jesús a Natzaret. Allà va passar la major part

de la seva vida a la terra. Sota l'atenta mirada del seu Pare del Cel, de la Verge Maria i de sant Josep, el Fill de Déu ja estava duent a terme, en silenci i amb una eficàcia infinita, la Redempció de la humanitat. Pocs ho veien, però allà, des d'un taller d'artesa modest, en un poblet de Galilea, Déu estava canviant per sempre la història dels homes. I nosaltres també podem tenir aquesta fecunditat de la vida de Jesús, si li transparentem, si el deixem estimar en la nostra vida, amb aquesta senzillesa.

Des de la part amagada de cada Sagrari, des de les profunditats del nostre cor, Déu continua canviant el món. Per això la nostra vida d'entrega, en unió amb Déu i amb els altres, adquireix per la Comunió dels Sants una eficàcia que nosaltres no podem imaginar ni mesurar. «No saps si has progressat, ni quant... — Què en faries, d'aquest càlcul...? —

L'important és que perseveris, que el teu cor cremi en foc, que vegis més llum i més horitzons, que t'afanyis per les nostres intencions, que les pressentis —encara que no les coneguis—, i que per totes preguis». [13]

Déu és el de sempre

Sant Pau animava els cristians a ser fidels, a no preocupar-se d'anar a contracorrent i a treballar amb la mirada posada en el Senyor: «Per tant, germans meus estimats, manteniu-vos fermes i incommovibles; doneu-vos de ple a l'obra del Senyor, sabent que, gràcies a ell, el vostre treball no serà inútil» (1 Co 15,58). Sant Josepmaria repetia de diverses maneres la mateixa exhortació de l'apòstol: «Si sou fidels, us podeu dir vencedors. En la vostra vida no coneixereu derrotes. No existeixen els fracassos, si s'obra amb rectitud d'intenció i volent complir la

Voluntat de Déu. Amb èxit o sense hem triomfat, perquè hem fet les coses per Amor».[14]

En qualsevol camí vocacional pot passar que, al cap d'un temps d'entrega, sentim la temptació del desànim. Potser pensem que no hem estat gaire generosos fins llavors, o que la nostra fidelitat dona poc fruit i que tenim poc èxit apostòlic. És bo recordar en aquests casos el que Déu ens ha assegurat que els seus elegits «No treballaran en va» (Is 65, 23). Sant Josepmaria ho expressava així: «Ser sant comporta ser eficaç, encara que el sant no toqui ni vegi l'eficàcia».[15] A vegades Déu permet que els seus fidels pateixin proves i dificultats en la seva labor, per fer més bonica la seva ànima, més tendre el seu cor. Quan malgrat la nostra il·lusió per agradar a Déu ens desanimem o ens cansem, no deixem de treballar amb *sentit de misteri*: tenint present que la nostra eficàcia

«moltes vegades és invisible, inaferrable, no pot ser comptabilitzada. Un sap bé que la seva vida donarà fruits, però sense pretendre saber com, ni on, ni quan. (...) Seguim endavant, donem-ho tot, però deixem que sigui Ell qui faci fecunds els nostres esforços com a Ell li sembli».[16]

El Senyor ens demana que treballem amb abandonament i confiança en les seves forces i no en les nostres, en la seva visió de les coses i no en la nostra percepció limitada. «Quan t'abandonis de veritat en el Senyor, aprendràs a acontentar-te amb allò que vingui, i a no perdre la serenitat, si les tasques —a pesar d'haver-hi posat tot el teu esforç i els mitjans oportuns— no surten al teu gust... Perquè hauran “sortit” com li convé a Déu que surtin».[17] La consciència que Déu ho pot tot i que Ell veu i atesora tot el bé que fem, per molt petit i amagat que pugui semblar, ens

ajudarà «a estar segurs i optimistes en els moments durs que puguin sorgir en la història del món o en la nostra existència personal. Déu és el de sempre: omnipotent, sapientíssim, misericordiós; i en tot moment sap treure, del mal, el bé; de les derrotes, grans victòries per als qui confien en Ell».[18]

De la mà de Déu vivim al mig del món com fills seus, i ens anem convertint en sembradors de pau i d'alegria per a tots els que viuen al nostre voltant. Aquesta és la feina pacient, artesanal, que Déu realitza en els nostres cors. Deixem que il·lumini tots els nostres pensaments i que inspire totes les nostres accions. És el que va fer la nostra Mare, la Verge, feliç de veure les grans coses que el Senyor feia en la seva vida. Tant de bo nosaltres també sapiguem dir cada dia com Ella: Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules. (Lc 1, 38).

[1] Santa Teresa de Jesús, *Camino de perfección*, cap. 34.

[2] Cf. S. Bernal, Mons. Josemaría Escrivá de Balaguer. *Apuntes sobre la vida del Fundador del Opus Dei*; Rialp, Madrid, 1980, p. 361.

[3] Santa Teresa de Lisieux, *Historia de un alma*, cap. 5.

[4] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 92.

[5] Cf. J. Echevarría, *Memoria del Beato Josemaría Escrivá*, Madrid, Rialp 2000, p. 229.

[6] F. Ocáriz, *Homilia*, 12-V-2017.

[7] *Ibidem*.

[8] Citat a G. Bagnard, «El cura de Ars, apóstol de la misericordia», *Anuario de historia de la Iglesia* 19 (2010) p. 246.

[9] *Instrucción mayo-1935 — 14-IX-1950*, núm. 48.

[10] Benet XVI, Enc. Deus Caritas est (25.XII.2005), núm. 31.

[11] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 267.

[12] San Juan Crisóstomo, *Homilías sobre san Mateo*, 19.2 (PG 57, 275).

[13] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 605.

[14] San Josemaría, *A solas con Dios*, núm. 314 (AGP, Biblioteca, P10).

[15] *Forja*, núm. 920.

[16] Francesc, Ex. Ap. *Evangelii gaudium* (24.XI.2013), núm. 279.

[17] Sant Josepmaria, *Solc*, núm. 860.

[18] Mons. Javier, *Carta pastoral*, 4-XI-2015.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/alguna-cosa-gran-
i-que-sigui-amor-xi-fruits-de-la-fidelitat/](https://opusdei.org/ca/article/alguna-cosa-gran-i-que-sigui-amor-xi-fruits-de-la-fidelitat/)
(28/03/2025)